

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 29/2014-39

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. januára 2014 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. JUDr. Z. P., PhD., J., zastúpeného advokátom JUDr. J. K., PhD., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky pri vybavovaní jeho opakovaného podnetu prípisom sp. zn. IV 1 Gn 771/13 z 13. júna 2013 a postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, Krajskej prokuratúry v Bratislave, Okresnej prokuratúry Bratislava III a Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, sekcie kontroly a inšpekčnej služby, úradu inšpekčnej služby, odboru inšpekčnej služby Západ pri vybavovaní jeho trestného oznámenia z 2. januára 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. JUDr. Z. P., PhD., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. júla 2013 doručená sťažnosť Mgr. JUDr. Z. P., PhD. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) pri vybavovaní jeho opakovaného podnetu prípisom z 13. júna 2013 v konaní vedenom pod sp. zn. IV 1 Gn 771/13 a postupom generálnej prokuratúry, Krajskej prokuratúry v Bratislave (ďalej len „krajská prokuratúra“), Okresnej prokuratúry Bratislava III (ďalej len „okresná prokuratúra“) a Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, sekcie kontroly a inšpekčnej služby, úradu inšpekčnej služby, odboru inšpekčnej služby Západ (ďalej len „ministerstvo“) pri vybavovaní jeho trestného oznámenia z 2. januára 2013.

2. Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľ 2. januára 2013 podal na ministerstve trestné oznámenie na policajta kpt. Ing. B. J. pre podozrenie z trestného činu ohovárania podľa § 373 ods. 1 a 2 písm. c) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) a iné. Trestné oznámenie vybavoval vyšetrovateľ ministerstva, ktorý ho uznesením ČVS: SKIS-10/OISZ-V-2013 zo 4. februára 2013 podľa § 197 ods. 1 písm. d) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) odmietol.

3. Proti uzneseniu vyšetrovateľa ministerstva podal sťažovateľ v zákonnej lehote sťažnosť, ktorú prokurátor okresnej prokuratúry uznesením č. k. 1 Pn 124/13-4 zo 6. marca 2013 podľa § 197 ods. 1 písm. c) zamietol, pretože podľa jeho názoru nebola dôvodná. Sťažovateľ následne adresoval krajskej prokuratúre podanie, obsahom ktorého bol opakovaný podnet, námietka zaujatosti a žiadosť o preskúmanie zákonnosti postupu prokurátora okresnej prokuratúry zo 16. marca 2013, ktorý krajská prokuratúra prípisom č. k. 1 Kn 316/13-3 zo 17. apríla 2013 odložila ako nedôvodný. Vzhľadom na to, že sťažovateľ nebol spokojný s vybavením svojho podnetu zo strany krajskej prokuratúry 25. apríla 2013 podal generálnej prokuratúre ďalší opakovaný podnet a žiadosť o preskúmanie postupu prokurátora okresnej prokuratúry, prokurátora krajskej prokuratúry a sťažnosť na prieťahy v predmetnom konaní. Generálna prokuratúra listom

sp. zn. IV 1 Gn 771/13 z 13. júna 2013 sťažovateľovi oznámila, že jeho opakovaný podnet ako nedôvodný odkladá.

4. Sťažovateľ namieta, že obsah odpovede generálnej prokuratúry na jeho opakovaný podnet je *„natol'ko abstraktný, že je ho možno použiť na akýkoľvek prípad“*, a v tejto súvislosti ďalej argumentuje, že *„... orgány verejnej moci konajúce v mojej veci odignorovali všetky moje konkrétne a podrobne rozvedené námietky“*. V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľ podrobne opisuje obsah svojho trestného oznámenia z 2. januára 2013 adresovaného ministerstvu, ako aj obsah ďalších opravných prostriedkov, ktoré využil vo svoj prospech a podal postupne na okresnej prokuratúre, krajskej prokuratúre a generálnej prokuratúre, pričom v plnom rozsahu odkázal na námietky uplatnené v týchto podaniach.

5. V petite sťažnosti sťažovateľ žiadal vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom generálnej prokuratúry, krajskej prokuratúry, okresnej prokuratúry a ministerstva pri vybavovaní jeho trestného oznámenia z 2. januára 2013 a prípisom generálnej prokuratúry sp. zn. IV 1 Gn 771/13 z 13. júna 2013, prikázal generálnej prokuratúre vo veci sťažovateľovho trestného oznámenia ďalej konať, priznal mu finančné zadosťučinenie v sume 1 206 € a náhradu trov konania k rukám jeho právneho zástupcu.

6. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak

porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

8. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánom štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej realnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05).

10. Ani z ústavy, ani z dohovoru, ale ani z čl. 47 Charty práv Európskej únie, ktorá je od doby prijatia Lisabonskej zmluvy vynutiteľná voči členským štátom ako súčasť primárneho úijného práva, nezakladá právo občana (obete) začať trestné konanie proti druhej osobe ako páchatel'ovi trestného činu pre účely dosiahnutia jeho odsúdenia.

Oznamovateľ alebo obeť hrá v rámci trestného konania len pasívnu úlohu, kde im musí byť zaručené právo, aby boli vypočutí, ale nie právo robiť aktívne procesné kroky. Inými slovami, v rámci nášho právneho poriadku trestné oznámenie nemá charakter nástroja na ochranu subjektívnych práv fyzickej alebo právnickej osoby; preto táto ani nemá legitimáciu začať konanie na ústavnom súde potom, ako jej trestnému oznámeniu príslušné orgány činné v trestnom konaní nevyhoveli.

11. Ústavný súd už v rámci rozhodovacej činnosti v obdobných veciach uviedol, že právo na vznesenie obvinenia a trestné sťaženie inej osoby na základe podaného trestného oznámenia alebo na podanie obžaloby proti nej na súde prokurátorom nie je súčasťou základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy či práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. II. ÚS 42/00, II. ÚS 238/02, III. ÚS 198/03).

12. Ústavný súd ďalej dopĺňa, že vymedzenie trestného činu, sťaženie páchatel'a a jeho potrestanie je vecou vzťahu medzi štátom a páchatel'om trestného činu. Štát prostredníctvom svojich orgánov rozhoduje podľa pravidiel trestného konania o tom, či bol trestný čin spáchaný a kto ho spáchal. Účelom tohto procesu je prioritne osvedčenie tohto vzťahu medzi páchatel'om a štátom a ochrana celospoločenských hodnôt, a nie bezprostredná ochrana individuálnych subjektívnych hmotných práv oznamovateľ'a trestného činu.

13. Z uvedených dôvodov ústavný súd odmietol sťažnosť pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

14. Keďže sťažnosť bola odmietnutá podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ústavný súd nemohol rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľ'a, ktoré sú viazané na skutočnosť, že sťažnosti bude vyhovené.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. januára 2014